

חלק ט - פרשת פקודי		
מחוק מדבש	וילנא	יום
ט-כא	רכב ע"ב	ראשון
כא-כו	רכב ע"א	שני
כו-לב	רכב ע"ב	שלישי
לב-לח	רכב ע"א	רביעי
לח-מד	תנע"ב	חמישי
מד-נ	רכב ע"א	שישי
נ-נו	רכב ע"ב	שבת

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש מתוק מדבש

עלון מס' 214 | פרשת מקץ תשפ"ג

יו"ל בעזרה ש"ת ע"י
מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

ענין השכחה בא מצד הסט"א

וַיְהִי מִקֵּץ מַאי מִקֵּץ, רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, אֲתֵר דְּלִית בֵּיה זְכִירָה, וְדָא הוּא קִץ דְּשִׁמְאֵלָא, מַאי טַעְמָא, בְּגִין דְּכִתִּיב (בראשית מ יד) פִּי אִם זְכַרְתָּנִי אֲתֵר פְּאֶשֶׁר יֵיטֵב לָךְ.

וכי הכי אתחזי ליה ליוסף צדיקא דאיהו אמר פי אם זכרתני אתה, אלא פיון דאסתכל יוסף בחלמיה אמר ודאי חלמא דזכירה איהו, ואיהו טעה בהאי, דהא ביה בקדשא בריה הוא הוי כללא, ועל דא אתר דהנה ביה נשיו קם קמיה, מה פתיב ולא זכר שר המשקים את יוסף וישפחהו, פיון דאמר ולא זכר שר המשקים, מהו וישפחהו, אלא וישפחהו אתר דאית ביה שכחה, ודא הוא קץ דסטרא דחשף.

מתוק מדבש

ענין השכחה בא מצד הסט"א

וַיְהִי מִקֵּץ, שׁוֹאֵל מַאי מִקֵּץ, רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, אֲתֵר דְּלִית בֵּיה זְכִירָה קִץ הוּא מְקוּם שְׂאִין בּו זְכִירָה, וְדָא הוּא קִץ דְּשִׁמְאֵלָא וְזֵהוּ קִץ שֶׁל הַשְּׂמַאל שֶׁהוּא הַסְטְרָא אַחְרָא שֶׁהוּא מְקוּם הַשְּׂכָחָה, וְאָמַר פְּאֶשֶׁר וַיְהִי מִקֵּץ, פְּרוּשׁ אַחַר שְׁעֵבֵר קִץ הַשְּׂמַאל הַמְשַׁכֵּיחַ שֶׁהַשְּׂכִיחַ מִשֵּׁר הַמְשַׁקִּים מְלֵהזְכִיר אֵת יוֹסֵף לִפְנֵי פְרַעֲה אִז נִזְכַּר יוֹסֵף עַל יְדֵי חֵלוֹם פְּרַעֲה, מַאי טַעְמָא מַה הַטַּעַם שֶׁנִּתְעַכְבָּה כָּל כּף זְכִירַת יוֹסֵף, בְּגִין דְּכִתִּיב פִּי אִם זְכַרְתָּנִי אֲתֵר פְּאֶשֶׁר יֵיטֵב לָךְ.

וקשה וכי הכי אתחזי ליה ליוסף צדיקא וכי כן ראוי ליוסף הצדיק דאיהו אמר פי אם זכרתני אתה שבקש משר המשקים שיזכירהו לפני פרעה ולא שם בטחונו בהקדוש ברוך הוא, אלא פיון דאסתכל יוסף בחלמיה אלא פיון שסתכל יוסף בחלמו, שאמר והנה גפן לפני הרומונת על השכינה, ובגפן שלשה שריגים הרומונים על [ספירות] חסד גבורה תפארת (פנוני לעיל דף קנז עמוד

6), אמר ודאי חלמא דזכירה איהו אמר ודאי הוא חלום של קדשה המורה על זכירה, רצונו לומר שנוצר לטובה למעלה לכן בקש משר המשקים שיזכירהו לפני פרעה, ואיהו טעה בהאי אכל הוא טעה בזה שבקש משר המשקים, דהא ביה בקדשא בריה הוא הוי כללא כי הכל תלוי בהקדוש ברוך הוא לבדו ולא היה לו לעשות השתדלות, ועל דא, אתר דהנה ביה נשיו קם קמיה ועל כן הקלפה שבה ענין השכחה עמדה כנגד שר המשקים מלהזכיר את יוסף, וראיה לדבר כי מה פתיב ולא זכר שר המשקים את יוסף וישפחהו, פיון דאמר ולא זכר שר המשקים הרי פרושו ששכחו, אם כן מהו וישפחהו למה נאמר עוד וישפחהו, אלא וישפחהו בא להורות אתר דאית ביה שכחה על המקום שיש בו שכחה, ודא הוא קץ דסטרא דחשף וזהו קץ של צד החשף שהוא הסטרא אחרא, הוא השכיח משר המשקים מלהזכיר את יוסף לפני פרעה.

(דף קצג ע"ב, ובביאורינו כרך ד עמ' קנד-קנה)

הקב"ה שם קץ וסוף לחשך גלותם של ישראל

וַיְהִי מִקֵּץ וָגוֹ', רַבִּי חִזְקִיָּה פָתַח וְאָמַר, (קהלת ג א) לְכָל זְמַן וְעַת לְכָל חֶפְץ תַּחַת הַשָּׁמַיִם, תָּא חֲזִי כָּל מַה דְּעֵבֵד קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְתַתָּא לְכָלֵּא שְׁוֵי זְמַנָּא וְזְמַן קְצוּב, זְמַן שְׁוֵי לְנַהוּרָא וְלַחְשׁוּכָא. זְמַנָּא שְׁוֵי לְנַהוּרָא דְשָׁאָר עֲמִין דְּאִינוּן שְׁלִטִין הַשְּׁתָּא עַל עֲלָמָא, וְזְמַנָּא שְׁוֵי לַחְשׁוּכָא דְאִיהוּ גְלוּתָא דִּישְׂרָאֵל תַּחַת שְׁלִטְנוּתָא דְלַהוֹן, זְמַנָּא שְׁוֵי קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְכָלֵּא, בְּגִין כֶּף לְכָל זְמַן.

הקב"ה שלח מלאכי השרת לפיים את יוסף מעצבונו

לְמִיחָלִים לְחַסְדוֹ, מֵאֵן אִינוּן מִיחָלִים לְחַסְדוֹ, הוּי אִימָא אִינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא בְּלִילֵיָא, וְאַשְׁתַּתְּפוּ בְּהַדִּי שְׁכִינְתָּא, וְכַד אֲתִי צַפְרָא אִינוּן מַחְפָּאן לְחַסְדוֹ, וְהָא אוּקְמוּהָ, בְּזְמַנָּא דְכַר נֶשׁ אֲשַׁתְּדַל בְּאוּרִייתָא בְּלִילֵיָא חוּטָא דְחַסְדוֹ אֲתַמְשִׁיךְ עֲלֵיהָ בִימְמָא, כְּדַכְתִּיב (שם מב ט) יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה חַסְדוֹ וּבְלִילָהּ שִׁירָה עֲמִי, מֵאִי טַעְמָא יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה חַסְדוֹ, מִשׁוּם דְּבְלִילָהּ שִׁירָה עֲמִי.

מתוך מדבש

מוסיף בזה, ואמר כי זמנא ועדן הוא לכללא כי יש עת וזמן לכל דבר כמה יעמד ויתמיד, דהיינו לכלל ההוא רעותא דאשתכח לתתא לכל רצונו ורצונו שחפץ בו הקדוש ברוך הוא שיעשה למטה בעולם הזה, כגון שזה יעשיר וזה יעני, לכל דבר יש לו עת קצוב כמה זמן יעמד ויתמיד באותו הענין.

(דף קצד ע"א, ובביאורינו כרך ד עמ' קסג-קסד)

הקב"ה שלח מלאכי השרת לפיים את יוסף מעצבונו

מה שכתוב למיחלים לחסדו, מפרש מאן אינון מיחלים לחסדו מי הם המיחלים לחסדו, ואמר הוי אימא אינון דמשתדלי באורייתא בליליא ואשתתפו בהדי שכינתא הוי אומר אלו העוסקים בתורה בלילה ומשתתפים עם השכינה, וכד אתי צפרא אינון מחפאן לחסדו וכשמגיע הבקר הם מחפים ומיחלים לחסדו, והא אוקמוהא וכבר פרוש חכמינו זכרונם לברכה במסכת עבודה זרה (דף ג עמוד ט), בזמנא דכר נש אשתדל באורייתא בליליא חוטא דחסדו אתמשיך עליה ביממא בזמן שאדם עוסק בתורה בלילה אז חוט של חסד נמשך עליו ביום, כדכתיב יומם יצוה יהוה חסדו ובלילה שירה עמי, ומפרש מאי טעמא יומם יצוה יהוה חסדו למה ביום יצוה ה' את חסדו, משום דבלילה שירה עמי לפי שבלילה עסק בשירות ותשבחות של התורה.

הקב"ה שם קץ וסוף לחשך גלותם של ישראל

וַיְהִי מִקֵּץ וָגוֹ', רַבִּי חִזְקִיָּה פָתַח וְאָמַר רוּצָה לְפָרֵשׁ כִּי לְכָל הַדְּבָרִים יֵשׁ קֵץ וְקִצְבָּה, כִּי גַם לְצָרוֹתָיו שֶׁל יוֹסֵף הָיָה סוּף וְקֵץ, וְהַתְּחִיל לְפָרֵשׁ מַה שְּׁכָתוּב לְכָל זְמַן וְעַת לְכָל חֶפְץ תַּחַת הַשָּׁמַיִם, הִנֵּה כְּפִי פִשְׁט הַפְּסוּק נִרְאָה שֶׁהוּא כֶּפֶל הַעֲנָן בְּמִלּוֹת שׁוֹנוֹת, וְאָמַר תָּא חֲזִי כָּל מַה דְּעֵבֵד קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְתַתָּא בֵּא וְרָאָה כָּל מַה שְּׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִטָּה תַּחַת הַשָּׁמַיִם בְּעוֹלָם הַזֶּה, (נְקֹט מִלַּת לְתַתָּא, כִּי לְמַעְלָה בְּעוֹלְמוֹת הָעֲלִיוֹנִים יֵשׁ אַחֲדוֹת בְּכָל הַדְּבָרִים וְשׁוּם דְּכַר שֶׁלְמַעְלָה אִינוּ תְּלִי בְּזְמַן, אֲלֵא כָּל מַה שְּׁעָשָׂה שֶׁם קִים וּמִתְמִיד לְעוֹלָם), לְכָלֵּא שְׁוֵי זְמַנָּא לְכָל הַדְּבָרִים שֶׁם זְמַן כְּמָה שִׁיתְקִימוּ, (ס"ג ה"ג) וְזְמַן קְצוּב שְׁוֵי לְנַהוּרָא וְלַחְשׁוּכָא וְזְמַן קְצוּב שֶׁם לְאוּר וְלַחְשָׁף מִתִּי יִשְׁלֹטוּ.

ומפרש זמנא שוי לנהורא דשאר עמין דאינון שלטין השתא על עלמא זמן שם לאור הצלחתם של שאר האמות שהם שולטות עתה על העולם, וזמנא שוי לחשוכא דאיהו גלותא דישראל תחות שלטנותא דלהון וזמן שם לחשף שהוא גלותם של ישראל שהם תחת שלטון של הגוים, זמנא שוי קדשא בריך הוא לכללא וכן שם הקדוש ברוך הוא זמן לכל דבר, בגין כף לכן כתוב לכל זמן הפל יבוא בזמנו הראוי ואם יתמהמה חכה לו כי בא יבוא.

ומה שכתוב ועת לכל חפץ, מאי ועת לכל חפץ מה

ובגין כף רוצה יהו"ה את יראיו פתיב, ולא ביראיו, כמאן דרעי ברעותיה לאחרא, ואתרעי ליה לאתפייסא בהדיה, ובגין כף רוצה יהו"ה את יראיו ולא ביראיו.

כגוונא דא יוסף הנה עציב בעציבו דרוחא בעציבו דלבא, דהוה אסיר תמן, פיון דשדר פרעה בגיניה, מה פתיב ויריצוהו אתפייסו ליה, ואהדרו ליה מלין דחדנה, מלין למחדי לבא, בגין דהוה עציב מן בירא.

תא חזי בקדמיתא נפל בבירא, בבירא אסתלק לבתר.

פרעה נסה את יוסף כשחליף לו את דברי החלום

ותא חזי, לעולם אל יפתח בר נש פומיה לביש, דאיהו לא ידע מאן נטיל ההיא מלה, וכד לא ידע בר נש אתפשל בה, וצדיקיא כד פתחי פומיהו פלהו שלם, תא חזי יוסף כד שרא למללא לפרעה, מה פתיב אלהי"ם יענה את שלום פרעה.

אמר רבי יהודה, הא אתמר דקדשא בריה הוא חס על שלמא דמלכותא, כמה דאת אמר (שמות ו יג) ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים, (דף קצו ע"א) ואוקמוה.

מתוך מדבש

מהבור עלה לגדלה כמו שכתוב ויריצוהו מן הבור, ורואים בזה השגחת הקדוש ברוך הוא פי בדבר שהוא מוחץ בו מרפא. (דף קצד ע"ב, ובביאורינו כרך ד עמ' קסח-קסט)

פרעה נסה את יוסף כשחליף לו את דברי החלום

ותא חזי ובא וראה ממה שכתוב כי גם לא ידע האדם את עתו, אנו למדים כי לעולם אל יפתח בר נש פומיה לביש אל יפתח אדם את פיו לומר שיבא עליו איזה רע, דאיהו לא ידע מאן נטיל ההיא מלה שהוא אינו יודע מי לוקח ומקבל אותו הדבור שאמר, וכד לא ידע בר נש אתפשל בה וכאשר אין אדם יודע הוא נכשל בו, וצדיקיא כד פתחי פומיהו פלהו שלם וצדיקים כשפותחים את פיהם הכל הוא לשלום, וראיה לדבר תא חזי יוסף כד שרא למללא לפרעה בא וראה כשהתחיל יוסף לדבר לפני פרעה מה פתיב אלהי"ם יענה את שלום פרעה הרי שהתחיל במלת שלום מצד מדתו מדת השלום.

אמר רבי יהודה משם אין ראיה כי הא אתמר דקדשא בריה הוא חס על שלמא דמלכותא שלמדנו שהקדוש ברוך הוא חס על שלום המלכות כמה דאת אמר שאמר הקדוש ברוך הוא למשה ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים (דף קצו ע"א) ואוקמוה

ובגין כף ובשביל שהם מיחלים לחסדו, לכן רוצה יהו"ה את יראיו פתיב, ולא כתוב ביראיו כמו רוצה ה' בעמו, שמשמעו שרוצה בהם סתם, אלא רוצה הוא לשון רצוי ופיוס, כלומר כמאן דרעי ברעותיה לאחרא כמי שרוצה ברצונו להתחבר באיש אחר, ואתרעי ליה לאתפייסא בהדיה ומרצה בו להתפייס עמו, ובגין כף ובשביל זה כתוב רוצה יהו"ה את יראיו שפרושו שרוצה לרצות ולפייס את יראיו בחסדו, ולא ביראיו כי לא שיף לומר שפייס ביראיו.

כגוונא דא יוסף הנה עציב בעציבו דרוחא בעציבו דלבא דהוה אסיר תמן כעין זה יוסף היה בעצבון, בעצב רוח ובעצב הלב על שהיה אסור בבית האסורים, פיון דשדר פרעה בגיניה פיון ששלח פרעה אחריו מה פתיב ויריצוהו הוא לשון רצוי ופיוס, דהיינו אתפייסו ליה שפייסו אותו על שנאסר בבית הסהר כמה שנים בלא שום חטא, ואהדרו ליה מלין דחדנה מלין למחדי לבא והשיבו לו דברים של שמחה דברים המשמחים את הלב, בגין דהנה עציב מן בירא לפי שהיה בעצבות מן ישיבתו בבור, ורצונו לומר שהקדוש ברוך הוא שלח מלאכי השרת לרצותו ולפייסו מהעצבון שהיה לו בבור.

תא חזי בקדמיתא נפל בבירא בא וראה בתחלה נפל בבור כמו שכתוב (גלגלית לו כד) וישליכו אותו הבורה, ומשם נמכר למצרים, בבירא אסתלק לבתר ואחר כך

רבי חייא אָמר, פֿרעה בַּעַא לְנִסָּאָה לִיה לְיוֹסֵף, וְאַחֲלַף לִיה חֶלְמָא, וְיוֹסֵף בְּגִין דְּהוּא יָדַע דְּרַגְיָן, אֶסְתַּפֵּל בְּכָל מַלְאָה וּמְלָה, וְאָמַר כֶּף חֲמִיתָא כָּל מַלְאָה וּמְלָה כְּדָקָא חֲזִי.

הָדָא הוּא דְכָתִיב וַיֹּאמֶר פֿרעה אֶל יוֹסֵף אַחֲרֵי הוֹדִיעַ אֱלֹהִים אוֹתָךְ אֵת כָּל זֹאת אֵין נְבוֹן וְחָכָם כְּמוֹךְ, אַחֲרֵי הוֹדִיעַ אֱלֹהִים, אַחֲרֵי הוֹיָת, בְּהֵיָא שְׁעָתָא דְחֶלְמֵי חֶלְמָא תַּמָּן הוֹיָת שְׂכִיחַ, וּבְגִין כֶּף אָמַר (ס"א אָמַת אֵת כָּל זֹאת יָדַעְתָּ, וְאִיךְ יָדַעְתָּ פִּשְׁרִיה) אֵת כָּל זֹאת יָדַעְתָּ חֶלְמָא הִיךְ הוּא, וְיָדַעְתָּ פִּשְׁרִיה.

כל גלות מצרים היה שנשמות ישראל יתלבנו לזכות לחיי העוה"ב

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל מַה דְּעַבַּד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּלָא אִיהוּ לְגַלְגְּלָא גְלַגּוּלִין בְּגִין דְּבַעֵי לְקַיִמָא קַיּוּמָא, תָּא חֲזִי, כִּד בְּרָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, אֵייתִי כָּל מַה דְּאַצְטְרִיךְ עֲלֵמָא בְּקַדְמֵיתָא, וּלְבַתֵּר אֵייתִי לִיה לְבַר נֶשׁ לְעֵלְמָא, וְאַשְׁפַּח מְזוּנָא.

מתוך מדבש

בְּצִיר"י תַּחַת הַרִי"ש הוּא כָּאלוּ הֵיחָה מְנַקֶּדֶת בְּפִתְחָת, שְׁפָרוּשׁוּ אַחֲרֵי הוֹיָת אַחֲרֵי הֵיית, כְּלוּמַר בְּהֵיָא שְׁעָתָא דְחֶלְמֵי חֶלְמָא תַּמָּן הוֹיָת שְׂכִיחַ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁחֶלְמֵי חֶלְלוּם שֶׁם הֵיית נִמְצָא, וּבְגִין כֶּף אָמַר לְכֵן אָמַר לוֹ אַחֲרֵי הוֹדִיעַ אֱלֹהִים אוֹתָךְ אֵת כָּל זֹאת פְּרוּשׁוּ יָדַעְתָּ חֶלְמָא הִיךְ הוּא, וְיָדַעְתָּ פִּשְׁרִיה כִּי כְּמוֹ שְׁצָדְקוֹ דְּבְרִיךְ בְּחֶלְלוּם כֵּן צָדְקוֹ גַּם בִּידִיעַת פְּתָרוֹנוֹ.

(דף קצה ע"ב-קצו ע"א, ובביאורינו כרך ד עמ' קפב-קפד)

שְׁעָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְנַהוּג כְּבוֹד בְּפִרְעָה, כִּי אֶפְלוּ גוֹי שְׁמוּלָךְ שָׂרְשׁוֹ הוּא מִהַמְּלָכוֹת דְּקַדְשָׁה וְצָרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל עַל שְׁלוּמוֹ. (רמ"ק ורמ"ג ומפרשים)

רבי חייא אָמר, פֿרעה בַּעַא לְנִסָּאָה לִיה לְיוֹסֵף פֿרעה רָצָה לְנַסּוֹת אֵת יוֹסֵף אִם מִבֵּין בְּחֶלְמוֹת וְאַחֲלַף לִיה חֶלְמָא לְכֵן הֶחְלִיף לוֹ אֵת דְּבָרֵי חֶלְלוּם, כְּמַבְאָר בְּמִדְרָשׁ (פְּנִימוֹמָא פְּרָשַׁת מִקֵּץ לוֹת ג) שְׁבַקְשׁ לְבָדְקוֹ וְהֵיָה מִהַפֶּךְ לוֹ אֵת חֶלְלוּם, אָמַר לִיה וְהִנֵּה מִן הַיָּאוֹר עוֹלוֹת שְׂבַע פְּרוֹת, אָמַר לִיה יוֹסֵף לֹא כֶּף רְאִיתָ אֵלָא יְפוֹת מְרָאָה וּבְרִיאוֹת בְּשָׂר (עין ע"ס), וְאִם תְּדַקְדַּק תִּרְאָה שְׂיֵשׁ הַרְבֵּה חֲלוּפִים וְשְׁנוּיִים בֵּין מַה שְׁהַתּוֹרָה מְסַפֶּרֶת אִיךְ הָיוּ שְׁנֵי חֲלוּמוֹת שֶׁל פֿרעה, וּבֵין מַה שְׁפִרְעָה בְּעַצְמוֹ סִפֵּר אַחַר כֶּף אֵת חֶלְמוֹת לְיוֹסֵף (וּמִפְּטִיִּים הַשְּׁנוּיִים עֲסַפֵּר פֶּתַס פּוֹ), וְיוֹסֵף בְּגִין דְּהוּא יָדַע דְּרַגְיָן וְיוֹסֵף לִפִּי שְׂדַע וְהַכִּיר אֵת סֵדֶר מְדֻרְגוֹת חֶלְמוֹת, אֶסְתַּפֵּל בְּכָל מַלְאָה וּמְלָה לְכֵן הֶסְתַּפֵּל וְהַתְּבוֹנֵן בְּכָל דְּבַר וְדָבָר מִדְּבָרֵי חֶלְמוֹ, וְאָמַר כֶּף חֲמִיתָא כָּל מַלְאָה וּמְלָה כְּדָקָא חֲזִי וְאָמַר לְפִרְעָה כֶּף וְכֶף רְאִיתָ כָּל דְּבַר וְדָבָר כְּרֵאוּי לְהֵיוֹת (פְּמַנְאָר פְּמַנְמוֹמָא הַנֶּפֶךְ לְעֵיל).

הָדָא הוּא דְכָתִיב וַיֹּאמֶר פֿרעה אֶל יוֹסֵף אַחֲרֵי הוֹדִיעַ אֱלֹהִים אוֹתָךְ אֵת כָּל זֹאת אֵין נְבוֹן וְחָכָם כְּמוֹךְ, פְּרוּשׁוֹ אַחֲרֵי הוֹדִיעַ אֱלֹהִים מֵלֵת אַחֲרֵי

כל גלות מצרים היה שנשמות

ישראל יתלבנו לזכות לחיי העוה"ב

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל מַה דְּעַבַּד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּלָא אִיהוּ לְגַלְגְּלָא גְלַגּוּלִין בְּגִין דְּבַעֵי לְקַיִמָא קַיּוּמָא כָּל מַה שְׁעָשָׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הֵפֵל הֵיָה לְגַלְגְּלָא גְלַגּוּלִים לִפִּי שְׂרָצָה לְקִים הַבְּטָחָתוֹ שֶׁל וְאַחֲרֵי כֵן יָצְאוּ בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל כְּדִמְפָּרֵשׁ וְאַזִּיל, תָּא חֲזִי כִּד בְּרָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא בְּאִ וְרָאָה כְּשִׁבְרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵת הָעוֹלָם, אֵייתִי כָּל מַה דְּאַצְטְרִיךְ עֲלֵמָא בְּקַדְמֵיתָא הִבִּיא וּבְרָא תַּחֲלָה בְּשֵׁשֶׁת הַיָּמִים כָּל מַה שְׁצָרִיךְ הָעוֹלָם, וּלְבַתֵּר אֵייתִי לִיה לְבַר נֶשׁ לְעֵלְמָא וְאַשְׁפַּח מְזוּנָא וְאַחַר כֶּף בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי הִבִּיא אֵת הָאָדָם לְעוֹלָם וַיְכַבֵּר מִצָּא מוֹכֵן מְזוֹן בְּשִׁבְלֵו.

(ז"ח ל"ג תא חזי) פגוונא דא קדשא בריך הוא אמר לאברהם (בראשית טו יג) ידוע תדע פי גר יהיה זרעך בארץ לא להם וגו', ואחרי כן יצאו ברכוש גדול, פד אתא יוסף לארעא דמצרים לא אשתכח בה רכוש גדול, גלגל גלגולין ואייתי פפנא על עלמא, וכל עלמא הוו מייתין פספא ודהבא למצרים, ואתמלי כל ארעא דמצרים פספא ודהבא, לבתר דאתתקן כלא ברכוש גדול, אייתי יעקב למצרים.

דהכי ארחיה דקדשא בריך הוא, בקדמיתא פרי (ס"א אקדים) אסוותא ולבתר מחי, פך בקדמיתא אתקין רכוש גדול, ולבתר (דף קצו ע"ב) אייתי לון לגלותא, ועל דא גלגל גלגולין ואייתי פפנא על כל עלמא, בגין דליהוון מייתין פספא ודהבא כל עלמא למצרים.

תא חזי, בגין פך יוסף דאיהו צדיק איהו גרים עותרא פספא ודהבא לנטלא ישראל, פדכתיב (תהלים קה לו) ויציאם בכסף וזהב, ואין בשבטיו כושל, ומן ידא דצדיק אתא דא לישראל, וכלא למזפי לון לעלמא דאתי.

מתוק מדבש

רכוש גדול, ולבתר (דף קצו ע"ב) אייתי לון לגלותא ואחר פך הביא את יעקב ויבניו לגלות, ועל דא גלגל גלגולין ואייתי פפנא על כל עלמא ועל פן גלגל הקדוש ברוך הוא גלגולים והביא רעב על כל העולם, בגין דליהוון מייתין פספא ודהבא כל עלמא למצרים פדי שכל העולם יהיו מביאים פספא וזהב למצרים.

תא חזי, בגין פך יוסף דאיהו צדיק איהו גרים עותרא פספא ודהבא לנטלא ישראל בא וראה לפי שיוסף היה צדיק הוא גרם שישראל יקבלו עשר של פספא וזהב, פדכתיב ויציאם בכסף וזהב ואין בשבטיו כושל פרוש לא היה בין כל שבטי ישראל עני ונצרך לבריות, ומן ידא דצדיק אתא דא לישראל ומן ידו של יוסף הצדיק בא זאת לישראל, וכלא למזפי לון לעלמא דאתי וכל גלות מצרים היתה שנשמות בני ישראל יצטרפו ויתלבנו שם על ידי קשי העבודה בחמר ובלבנים, ועל ידי זה זכו לחיי העולם הבא.

(דף קצו ע"א ע"ב, ובביאורינו כרך ד עמ' קפה-קפט)

פגוונא דא קדשא בריך הוא אמר לאברהם פעין זה אמר הקדוש ברוך הוא לאברהם ידוע תדע פי גר יהיה זרעך בארץ לא להם וגו', ואחרי כן יצאו ברכוש גדול, הנה פד אתא יוסף לארעא דמצרים לא אשתכח בה רכוש גדול, גלגל גלגולין ואייתי למצרים לא נמצא בה רכוש גדול, גלגל גלגולין ואייתי פפנא על עלמא גלגל הקדוש ברוך הוא גלגולים והביא רעב על העולם, וכל עלמא הוו מייתין פספא ודהבא למצרים וכל העולם היו מביאים פספא וזהב למצרים, ואתמלי כל ארעא דמצרים פספא ודהבא ונתמלאה כל ארץ מצרים בכסף וזהב, לבתר דאתתקן כלא ברכוש גדול ואחר פך שנתקן והוכן כל הרכוש הגדול, אייתי יעקב למצרים הביא את יעקב למצרים.

דהכי ארחיה דקדשא בריך הוא בקדמיתא פרי אסוותא ולבתר מחי פי פך דרכו של הקדוש ברוך הוא בתחלה הוא בורא הרפואה ואחר פך מכה, פך בקדמיתא אתקין רכוש גדול פך בתחלה התקין והכין

לקבלת העלון מודי שבעי יש לשלוח אימיל בכרובת: 3022233@gmail.com

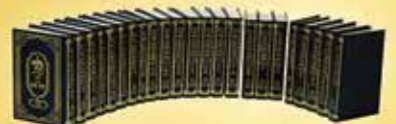
הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערגער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)